

لیونی لیوہ

لیکوال: داکٹر معمار حشمت اللہ اتمر

پیپلک: زمرد / کال ۴۰۶ پورہ

Ketabton.com

لېونی لېوه
.....

لیکي پوهه:

سرلیک: لېونی لېوه

لیکوال: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر ،،

ابدپتور:

د پڅېښتی ډیزان: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: میاشت – زمري / کال ۱۴۰۶

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بي اخځ
بنووني ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

لېونی لېوه
.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتی،
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... ترانې (پیل، شروع، برید)
- ۷..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... کیسه، داستان یا ناول:
- ۵۴..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۵۹..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۶۰..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۶۱..... د پڅښتی څټ

لېونی لېوه

.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانی او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالی، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسی یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل می و غوښتل د کوشنیانو(کوچنیانو)، تنکیو ځوا نانو له پاره ښکلی داستان (کیسه، یا ناول) ولیکم او د خپلو کتابونو مینه والو او لوستونکو سره یې گډ (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوڅکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې څانگې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکني می توپیر و لري او هم به می مینه وال ډېر شي.

لېونی لېوه

.....

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره بې ستونزې کره، تر څو مور له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. ز مور سره مرسته و کره تر څو مو په وجود کې د غرور نخبه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

يادونه:

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره گډ (شريکه) کړئ.
- انځورونه د گوگل سايټ نه د داستان مطابق اخیستل شوي دي.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

لېونی لېوه

.....

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

لېونی لېوه

.....

کيسه، داستان يا ناول:

عجب گل يوه تکړه ځوان او ښه کروندگر (بزرگ) و.

هغه به هره ورځ کروندو ته، ته.

الته به يې کار کوه.

تر ناوخته به البته و.

ماښام به يې بېرته حرکت کوه.

عجب گل به د ماښام لمونځ هم په لاره کې کوه.

هغه کوم لاسي څراغ نه درلود.

هغه به هر ماښام آسمان ته کتل او د سپوږمۍ ننداره به يې کوه.

کوم وخت چې به سپوږمۍ د ۱۰ نه تر ۱۸ مو ورځو وه، ژر، ژر به کورته، ته.

په اوږي کې به يې لو کوه.

هغه به د لو په وخت کې ننګرهار، کنړ او لغمان ولايتونو ته سفر کوه، وروسته به لوگر ته، ته او په مني کې به کابل ښار ته، ته او

بيا به د انگور ټولولو دپاره کابل ولايت شمالي ولسواليو لکه:

شکر دره، فرزه، قره باغ، کلکان، مير بچه کوټ او گلدرې ته، ته.

هغه په انگور ټولونو کې خورا چابک و.

هغه ځان له پاره يو ښکلې انار او بهي ونو لښتو نه کجاوه جوړه کړې وه.

دا کجاوه ډېره کلکه وه.

لېونی لېوه

کوم وخت چې به انگورو ټولولو د پاره روانېده، کجاوه به یې هم شا ته اچوه او کلکه به یې تړه.

بیا به باغ ته ننوت او د انگورو په ټولونې به یې پیل کوه.

تر نورو کاریگرانو به یې ډېر انگو شکول او په کجاوې کې به یې ایښودل.

بیا به یې هغه درمند ډاک ته وړل او الله به یې خپله کجاوه پر ځمکې ایښوده او د انگورو وښکاری به یې ورو، ورو پر ځمکې ایښودل.

بیا به بېرته انگور وټاکو ته، ته او خپله کجاوه به یې د انگورو ډکوه. هغه به هره ورځ، ډېر کار کوه.

په هر راز کار کې ډېر صادق و.

هغه پر ټولو گران و.

عجب گل یوه چورکی هم درلوده او د هغې نه به یې د انگورو وښکاریو په شکونې او خرابو انگورو دانو لري کولو کې گټه اخیسته.

همدا راز به یې په چورکې هندوانې او خټکې څیری کول او خورل.

د بادرنگو په وخت کې به یې بادرنگ له پوسته کول.

کله نا کله به یې پر هغې لښتې پرېکوي او کجاوې به یې تړي جوړوي او په بازار کې به یې پلوري.

کلونه تېر شوو.

لپونی لپوه

.....

هغه به په پسرلي کې تودو سيمو بيا به اوړی په لوگر او پغمان منی
به کابل شمالی ولسوالیو او ژمی به يې په لغمان کې تېراوه.
خه کلونه نور هم تېر شوو.

هغه به تل د پخوا په خېر پسرلی، اوړی، منی او ژمي په يادو سيمو
کې تېراوه.

هغه په هرې سيمي کې ډېر ملگري درلودل.
ملگرو به يې هغه ته ويل:

ياره!

ريښتيا چې ته عجب سړی يې!
تر څو به يواځې (مجرد) گرځي؟
بښه وکړه!

کور به دې ودان شي.

د ماشومان خاوند به شي.

زوی او لور به پيدا کړي.

د لا له هاندې به خلاص شي.

په يوه ځای به اوسي.

کور به جوړ کي.

هغه به خندل او ويل:

لېونی لېوه

.....

پر ما مړندې وهی.

زه غریب سړی یم.

ټوله ورځ مزدوري کوم.

نه پیسې لرم او نه هم پوله، پټی.

ما ته څوک بڼځه را کوی؟

ملگرو به یې ویل:

ته څه وایې؟

امر کوه!

مونږ په خدمت کې یوو.

بڼځه پیدا، پیدا ده.

ته موافقه وکړه.

هغه به خندل او څه به یې نه ویل.

څه موده نوره هم تېره شوه.

هغه به پیسې غونډوی او خپلې مشرې خور کور کې به یې ایښودې.

کال بیا د انگورو ټولوني وخت ورسېد.

هغه به انگور ټولول، د کرنې برخې انگور به یې خرڅول او پیسې

به یې ټولوي.

لېونی لېوه

.....

وروسته د کوهدامن نه سراى خوځي سيمي ته لار او البته يې د
انگورو په شکونې پيل کړ.

انگور خلاص شوو.

يوه ملگرى يې چې د سراى خوځي نه وو هغه ته و ويل:

گوره عجب گله!

ما تا ته يوه بنه جلى، ليدلې ده.

هغه د خورد آغا لور ده.

هغه باغونه او څه ځمکي هم لري.

زوي يې درلود.

خو!

په خبن کړي ماین برابر او شهيد شو.

بل کوم زوى نه لرى.

بله مشره لور يې هم واده شوه.

هغه غواړي چې زوم يې ورسره گډ ژوند وکړي (خانه داماد) شي.

خور دې راوله چې هغه وگوري.

بيا به څو نارينه د جومات ملا امام په شمول د هغې کور ته لار
شو او د هغې نه به رسمي رايياري وکړو.

عجب گل و ويل:

لېونی لېوه

.....

زه او دومره طالع؟

ملگري يې و ويل:

سوچ مه کوه!

یواځي هو و وايه!

هغه و منه!

بيا يې خپله خور کومه چې د لغمان ولايت، قرغيو ولسوالۍ کې يې ژوند کوه کابل ته را وسته.

هغې واده کړې او يوه زوی او دوي لورنې يې درلودې.

هغوی ماسپينين کابل ته ورسېدل.

بيا د شرين آغا کورته لاړل کوم چې د سراي خوجې په سيمې کې شتون درلود.

د ملگري کور يې چندان لرې نه وه.

دواړو کورونه (د خورد آغا او شېرين آغا) په يوه کلي کې وه.

د خورد آغا بره او د شېرين آغا کور، کوزه وه.

کورته نږدې شوو.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د شېرين آغا و وت.

د عجب گل او د هغه د خور او خوريانو په ليدو ډېر خوشحاله شو.

لپونی لپوه

.....

بیا یې د هغوی سره روغېر وکړ.
لږ وروسته هغوی یې د میلمه خونې ته وبلل.
بیا یې خپلې بنځې ته غږ کړ.
د هغه خور یې د خپلې بنځې سره ور وپېژانده.
بیا د هغه بنځه د باندې شوه.
د تناره کوتې ته، لاړه.
خس یې نغري کې کېښودل او اور یې بل کړ.
غټ چایجوش یې د نغري پر سر کېښود.
بیا یې چای دم او مېلمنو ته یې راوړ.
د چای سره پاخه نخود او چاکلېټ هم وو.
هغوی ټولو په مزه، مزه چای و څښل.
بیا د بندېرین آغا بنځې و ویل:
نور چای دم کړم؟
عجب گل او د هغې خور و ویل:
نه!
بس دی!
ډیر مو و څښل.

لېونی لېوه

.....

بیا شېرین آغا و ویل:

اوس خو مازیگر (مازیگر) دی.

رایباری ته به، سبا لار شوو.

عجب گل و ویل:

سمه ده!

څرنگه چې ستا خوبه وي.

بیا د بنېرین آغا بنځي ماشومانو ته غږ کړ او و یې ویل:

ژر شی!

هغه سور چرگ و نیسئ.

د عجب گل خور و ویل:

په چرگ څه کوي؟

هغې و ویل:

چرگ حلاله وو او د شپي له پاره به یې بسورا کړو.

د عجب گل خور و ویل:

چرگ ته اړتیا نه شته!

څه چې تیار، هغه د یار.

د شېرین آغا بنځي و ویل:

لپونی لپوه

.....

دا ته څه وايي؟

ته لمړی ځل زمونږ کور ته راغلي.

دا به هرو مرو حلاله وو.

ماشومانو چرگ و نيوه او شپږين آغا ته يې يووړ.

هغه هم چرگ حلال کړ.

د شپږين آغا بڼځي چرگ واخيست او تناره کوټي ته لاړه.

بيا شپږين آغا و ويل:

تر ماښامه ډېر وخت دی.

راځئ چې د ماشومانو سره باغ ته لاړ او انگور وخورو.

ماشومان ډېر خوشحاله شوو.

په خوشحالی سره د کوره و وتل.

څو دکيکي وروسته باغ ته ورسېدل.

ماشومانو د انگورو په شکونه پيل کړ.

شپږين آغا و ويل:

په انگورو خاوره ناسته ده.

شکولي انگور واخلي او د لښتي په اوبو کې يې پاک پرېمنځي، بيا

يې وخورئ.

ماشومانو انگور و خورل.

لېونی لېوه

.....

د شېرین آغا هم څه انگور د شپې ډوډۍ له پاره وشکول او لاسي
کوشنی ټوکرۍ کې یې کېښودل.

بیا یې خپل زوی ته غږ کړ.

زوی یې ور نږدې شو.

پلار یې ټوکرۍ هغه ته ورکړه او ویې ویل:

انگور کورته یوسه او مور ته دې و وایه چې ښه یې پرېمنځي، چې
د شپې وروسته له ډوډۍ یې وخورو.

هغه و ویل:

سمه ده!

ټوکرۍ یې واخیسته او د باغه و وت.

نورو ماشومانو په لښتې کې لوبې پیل کړې.

عجب گل او د هغه ملگري هم د رایبارۍ کیسې او پلانونو جوړولو
پیل کړ.

هغوی کیسو ته دوام ورکړ.

ماښام شو.

د کلي ملا امام د ماښام آذان ورکړ.

عجب گل او د هغه ملگري ماشومانوته، غږ کړ.

راځئ چې کورته لاړ شوو.

لېونی لېوه

.....

سبا به بیا باغ ته را شوو.

هغوی ټول د باغه و وتل.

ماشومان کور او عجب گل او د هغه ملگری جومات ته لارل.

لمونځ یې په جمع ادا بیا کور ته روان شوو.

د عجب گل ملگری بڼځې چرگ پاک کری او ترخه بنوروا یې پخه کری وه.

پر تناره یې هم تودې ډوډۍ پخې کری او ترخه سلاته یې هم جوړه کری وه.

په سلاتي کې یې بڼه مرچ اچولي وو.

ټول د مېلمه خوني (کوټي) ته لارل.

بیا شېرین آغا تاخچي (تاچچي یا طاقچي) ته نږدې او تېلي څراغ یې واخیست او روښانه یې کړ.

بیا یې بېرته په تاخچي کې کینود.

د کرکۍ پردې یې کش کری، ترڅو رڼا د باندي لاره نه شي.

څو دیکي نه وې تېرې شوي چه ماشومانو چلمچي راوړ.

هغوی پر لاس مینځلو پیل کړ.

لاس مینځل خلاص او دسترخوان اوار(هموار) شو.

د شېرین آغا بڼځي غږ کړ:

لېونی لېوه

.....

د ټوکرۍ نه توده ډوډۍ پر دستر خوان کېډۍ.
ماشومانو تناره توده ډوډۍ پر دستر خوان کېښوده.
د شېرین آغا بڼځي د بنوروا لويي کاسي راوړې او پر دستر خوان
يې کېښودې.
بيا يې و ويل:
په بنوروا کې ډوډۍ ما ته کړۍ.
بيا يې د چرگ غوښو کاسي راوړې او پر دستر خوان يې کېښودې.
لږ زڼد وروسته يې د سلاتي کاسي راوړې او هغه يې هم پر دستر
خوان کېښودې.
وروسته يې د اوبو جک او پيالي هم پر دستر خوان کېښودې.
بيا شېرین آغا و ويل:
بسم الله!
پيل کړۍ.
ټولو د ډوډۍ په خوړلو پيل کړ.
ډوډۍ و خوړل شوه.
بيا دستر خوان ټول او ماشومانو د لاس مينځلو اوبه راوړې.
لاسونه پرېمنځل شوو.
بيا چای ورسېد.

لېونی لېوه

په دې وخت کې د عجب گل خپل کوشنی (کوچنی) غږ ډبلی (رادیو)
له تاخچې واخیست او روښانه یې کړ.

په غږ ډبلي کې خبرونه او ورپسې ښکلي نغمې اوبدلې پیل شوې.
ټولو ورته غوږ نیولی و.

چوپا چوپي وه.

شپه پیل شوه.

ماشومان هرې خوا بیده شوو.

عجب گل او د هغه ملگری هم د ماسخوتن لمانځه ادا کولو د پاره
جومات ته لاړل.

نیمه گری وروسته بېرته ستانه شوو.

بیا شپږین آغا و ویل:

راځئ چې مونږ هم شپه جوړه او بیده شوو.

شپې هسې لنډې دي.

سهار لمانځه ته، پاڅېدل هم ستوزمن کار دی.

عجب گل و ویل:

ته ریښتیا وايي.

سمه ده!

بیا شپږین آغا توشکې اوارې او بالښتونه یې پرې کېښودل.

لېونی لېوه

.....

خادرونه یې د بالښتونو پر سر کېښودل.

بیا له کوتې ووت.

د اوبو څښلو سوريي او پيالې يې راوړه، د عجب گل سرته يې کېښوده
او هغه ته وويل:

دا اوبه دي؟

د تېرېدو په وخت کې به وڅښئ.

عجب گل مننه وکړه.

بیا د هغه ملګري وويل:

شپه په خیر!

عجب گل هم وويل:

تاسو شپه هم په خیر.

هغوی ټول بیده شوو.

سهار شو.

د جومات نه د آذان غږ ورسېد.

عجب گل تشناب ته لار او اودس يې وکړ.

بیا د کوتې ووت.

په انګر کې د هغه ملګری هم په انتظار و.

بیا دواړه جومات لارل.

لېونی لېوه

.....

لمونځ يې په جمع ادا کړ.
گړی الته وو.
لمر وخوت.
د لمر وړانگي هرې خوا خپرې شوي.
هغوی بېرته کور ته راغلل.
سهار چای دم او تازه د غوا شیدې هم تودې وي.
هغو ټولو چای و څښل بیا ځنډ وروسته دستر خوان ټول شو.
بیا د عجب گل ملگري خپلې بنځې ته و ويل:
تاسو ځانونه جوړ او خورد آغا کور ته رايباری ته لارښئ.
هغوی و منه او څو دکيکي وروسته تيار شوو.
بیا هغوی د خورد آغا کورته لارل.
يوه توکري بنکلي او تازه انگور يې هم له ځانه سره اخیستي وو.
کور ته ورسېدل.
د کور دروازه يې وټکوه.
دروازې ته د خورد آغا بنځه راغله.
دروازه يې خلاصه او ميلمنوسره يې ستړي مشي وکړه.
بیا د عجب خور او د ملگري بنځې يې و ويل:

لپونى لېوه

.....

میلمه مو په کار دی؟
هغې و خندل او ویې ویل:
هو!
د ننه راشئ.
هغوی کورته د ننه شوو.
میلمه کوتې ته لاړل.
چای ورسېد.
بیا د خورد آغا بنځې چای په پیالو کې و وېشه.
خبرې پیل شوې.
بیا په خبرو، خبرو کې د عجب گل ملگري بنځې د رایبارۍ خبرې
پیل کړې.
بیا د خورد آغا بنځې و ویل:
زه به دشپې د خورد آغا پلار او تره سره خبرې وکړم.
تاسو کولای شئ، سبا همدغه وخت بیا راشئ.
د هو او نه ځواب به درکړو.
بیا مېلمانه پاڅېدل.
د خورد آغا بنځه هم د هغوی سره تر دروازې و وته.
مېلمانه بېرته کورته راغلل.

لپونی لپوه

.....

عجب گل او د هغه ملگری هم په کور کې وو.

ماشومانو د باندې لوبې کوي.

عجب گل ملگري و ويل:

څنگه شو؟

د هغه بڼې و ويل:

د خورد آغا بڼې و ويل:

زه به د خورد آغا او د هغه تره سره خبرې وکړم.

تاسو کولای شئ سبا همدغه وخت راشئ، د هو او نه خواب به درکړو.

د عجب گل ملگري و ويل:

سمه ده!

کار به وشي.

بيا عجب گل ملگري عجب گل ته و ويل:

خه چي باغ ته لاړ او ورځ به الله تيره کړو.

ماشومان به هم راشي.

عجب گل و ويل:

سمه ده!

بيا هغوی له کوره و وتل.

لېونی لېوه

.....

کور نه د باندې ماشومانو لوبې کوي.
هغوی هم د عجب گل او ملگري سره یوځای شوو.
ټول باغ ته لارل او تر ماښامه الله وو.
د گرمې ډوډۍ یې هم الله وخوره.
بیا یې څه منې وشکوي او ماښام یې له ځانه سره کور ته یوړي.
د شپې ډوډۍ یې وخوره او بیا بیده شوو.
سهار بیا هغوی بنځي د خورد آغا کورته ولېږي.
د خورد آغا بنځي هغوی ته هو(مثبت، هوکړه) ځواب ورکړ او
هغوی ته یې وویل:
سبا دا وخت نارینه دې راشئ.
مونږ به تاسو ته دسمال درکړو.
هغوی په خوشحالی سره بېرته کورته راغلل.
بیا د عجب گل ملگري، عجب گل او د هغه خور ته یې مبارکي
ورکړه.
هغوی هم د هغه نه مننه وکړه.
ورځ بیا په باغ کې تېره شوه.
شپه بیده او سهار وختي له خوبه پاڅېدل.

لېونی لېوه

.....

عجب گل ملگری، ورور، د کلي مشر او ملا امام سره يوځای،
کوشنی ډله برابره شوه او د خورد آغا کور ته روان شوو.

دروازې ته ورسېدل.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د خورد آغا وراره راغی او دروازه يې خلاصه کړه.

هغه ټولو میلمنو سره روغېر وکړ، بیا يې هغوی نه د ننوتو غوښتنه
وکره.

بیا ټول د مېلمه خونې ته لاړل.

په دې وخت کې خورد آغا هم مېلمه خونې ته ننوت او د ټولو سره
يې روغېر وکړ.

چای ورسېد او د خورد آغا وراره هغه په پيالو کې و وېشه.

خبرې اترې پیل شوې.

بیا د کلي ملا امام د رایباری خبره یاده کړه.

خورد آغا و ویل:

دا چې عجب گل د شېرین آغا کلک ملگری، بڼه او خواریکېن سړی
دی، زموږ دوستی وشوه.

بیا يې خپل وراره ته و ویل:

د شېرینې پتنوس (پطنوس) او دسمال راوړه!

لېونی لېوه

خو دکيکې لانه وي تېرې شوې چې د خورد آغا وراره پتنوس او دسمال راور او د ملا امام مخ کې يې کېښود.

هغه هم يوه آيت ولوست او بيا يې د شرين آغا مخ کې کېښود.

وروسته ټولو يوه بل ته مبارکي و ويل.

خو دکيکې وروسته ملا يوه دعا وکړه او مېلمان له خايه پاڅېدل.

شېرين آغا دسمال او شېريني واخيسته او د رسم په توگه يې څه پيسې په پتنوس کې کېښودې.

بيا ټولو د خورد آغا نه مننه وکړه او د خوني و وتل.

خورد آغا هم د هغوی سره تر دروازي و وت.

مېلمان خپل کورته ورسېدل.

انگړ ته د ننه شوو.

عجب گل خور او خوريان يې د مېلمه په خوني کې وو.

شېرين آغا دسمال او شېريني سره مېلمه خوني ته ننوت او د عجب گل پر سر يې شېريني او نکول (نقل) و پاشل او هغه ته يې مبارکي و ويله.

بيا د عجب گل خور پاڅېده لږ شېريني يې د شېرين آغا نه واخيسته او د عجب گل پر سر يې و پاشه او هغه ته يې مبارکي و ويله.

هغه هم د شرين آغا د مرستي نه مننه وکړه.

ورو، ورو غرمه شوه.

لېونی لېوه

.....

د غرمې ډوډۍ وخورل شوه.

بيا عجب گل د خپلې خوراو خوريانو سره د حايه پاڅېدل، د شپږين
آغا نه ډېره مننه وکړه او هغه ته يې وويل:

خير يوسئ.

تاسو زمونږ سره خو ورځي او شپي په تکليف شوي.

اوس مونږ غواړو بېرته خپل کورته لاړ شوو.

شپږين آغا هغه ته د شپي پاتېکېدو ست وکړ.

هغوی مننه وکړه او د مېلمه خونې نه و وتل.

شږين آغا، د هغه بڼځي او ماشومانو د هغوی سره تر دروازي و
وتل.

هغوی ته يې مخه بڼه و ويل.

هغوی لمړي پاڅه سړک ته ورسېدل، بيا په گاډي (بس) کې وختل
او کابل ښار ته لاړل.

الته بيا پل محمود خان او وروسته د لغمان په موټرو کې کښېناستل
او درې گړۍ وروسته، خپل کورته ورسېدل.

مياشت وروسته يې کوژده او کال وروسته يې واده هم وکړ.

د واده نه وروسته هغه د پخوانۍ پرېکړې پر بنسټ د خورد آغا په
کور کې پاتې شو.

لېونی لېوه

خورد آغا هم هغه ته یوه لویه کوټه ورکړه کومه چې تشناب او حمام
تر اړخ وه.

دهغوی ډوډی یوه خای وه.

عجب گل به د ورځې کار کوه او د شپې به کورته را ته.

منی او بیا د ژمي ساړه بادونه پیل شوو.

د انګورو ټولونه هم پای ته ورسېده.

بیا عجب گل خورد آغا ته و ویل:

اوس کارونه نه شته!

زه غواړم لرگو او خسو پسي، غره ته لار شم او د ژمي د پاره یې
نخیره کړم.

خورد آغا و ویل:

دا بنه خبره ده!

خو!

پام کوه!

وختي لار او وخته بېرته راشه!

کوبنښ کوه یواځې لار نه شی!

هغه و ویل:

کومه ستونزه شته؟

لېونی لېوه

.....

خورد آغا و ویل:

الته د ژمي په موسم کې لېوان راکښته کېږی، هغوي ډېر وړی او
تا به وډاري.

عجب گل و ویل:

سمه ده!

لپونی لبوه

.....

لېونی لېوه

.....

څو ورځې هغه به وختي ته او وختي به بېرته راته.

هغه د ځانه سره تېر گي او چورگي هم درلوده.

هغه به غټ پنډونه جوړول.

پر شا به يې تړل او کورته به يې راوړل.

څو ورځې تېرې شوې.

بله ورځ کوم وخت چې هغه کورته راته په لاره کې يې يوه سپين ځناور وليد.

له لرې لکه سپين سپي بنکارېده.

عجب گل حيران شوه چې په دې دښتې کې سپين سپي څه کوي.

لېونی لېوه

.....

بیا یې د ځانه سره و ویل:

کېدای شي په مني کې له کومې رمې پاتې وي.

هغه په لارې ته او عجب گل ته به یې کاته.

هغه ځناور لېوه و.

لیوه مور و.

عجب گل هم ستړی او کلي ته نږدې و.

لیوه د هغه خوا نه تېر شو.

عجب گل پوی شوه چې هغه سپی نه بلکه سپین لیوه وه.

عجب گل د سترگو لاندې هغه ته کنټل تر څو هغه پناه شو.

عجب گل ډېر ډار شوی و.

خو، خپل ځان یې ونه بايله.

ورو، ورو یې ځان کورته ورساوه.

لېونی لېوه

.....

تېره شوي کيسه يې کور کې وکوه.

بنځه يې ډېره خواشيني شوه او هغه ته يې وويل:

نور غره ته، مه ځه!

الته لېوان دي.

تا به وډارې.

زما پلار، تا ته وختي هم ويلي و.

هغه و ويل:

دلته ژمی ډېر سور وي.

لرگو او خسو ته اړتيا شته.

بيا يې بنځي ته و ويل:

لېونی لېوه

.....

ماته یوه چل راغی.

زه به هره ورځ الته لار شم.

له ځانه سره به غټه کجاوه واخلم او په کجاوې کې به لرگی راوړم.

د خطر په وخت کې به ځان د کجاوې لاندې پټ او خوندي وساتم.

بنځې یې و ویل:

نه!

د دې خبرې تېر شه!

لېوان ډېر زیرک دي.

تا به و داړي.

هېڅوک به نه وي چې تا خلاص کړي.

هغه و ویل:

ته مه وپرېره!

کومه ستونزه نه شته.

ماښام شو، شپه شوه بیا هغه په سوچونو کې بیده شو.

سهار وختي له خوبه پاڅېد .

اودس او لمونځ یې وکړ.

چای یې وڅښل او بیا تېرگی، رسی، چورکی یې واخیسته او په

کجاوې کې یې کېښوده.

لېونی لېوه

.....

بیا یې کجاوه شا ته واچوه او د دروازي و وت.
آیت الکرسي يې و ویله او پر ځان يې چوپ (چوف) کړه.
بیا ورو، ورو د غره خوا روان شو.
هوا روښانه او ساړه وه.
پر ځمکي سپینه واوره وه.
ونې او بوټي هم سپین ښکارېدل.
شاوخوا هم سپین وو.
هغه ورو، ورو مخ ته، ته او شا ته به يې هم کتل.
د غره لمنې ته ورسېد.
هرې خوا بوټي ډېر وو.
هغه کجاوه له شا (څنټ) ښکته کړه او د یوه بوټي خوا ته يې کېښوده.
بیا يې شاوخوا ته وکتل.
څه نه په سترگو کېدل.
هغه تېر گي او رسي يې له کجاوي و باسه.
رسي يې د کجاوي پر سر واچوه.
بیا تېرگی يې پر اوږه کېښود.
چورکی يې هم د کجاوي نه را واخیسته او په جب کې يې واچوه.

لېونی لېوه

.....

بیا یې شاو خوا و کتل.

چوپه چوپتیا وه.

بیا هغه د بوتو په وهلو پیل کړ.

څه بوټي یې و وهل.

بیا ودرېد او غوښتل یې چې دمه وکړي.

په دې وخت کې د کوم شي څرپه هار شو.

شاو خوا یې وکتل.

له لرې یې یوه لېوه تر سترگو شو، کوم چې د هغه پر لور روان وه.

هغه ډېر وارخطا شو.

بیا یې په یاد شو چې یواځنی لار، هماغه کجاوه ده.

ځان یې کجاوي ته نږدې کړ.

لېونی لېوه

.....

بیا لېوه په مندو شو.

عجب گل کښېناست او کجاوه یې پر سر کښنوده.

لېوه منډه تېزه کړه.

خان یې عجب کل ته ورساوه.

کجاوې ته نږدې شو.

بیا یې کجاوه بوی، بوی کړه.

له کجاوې لږ لرې شو.

ودرېد.

خوله یې آسمان ته ونيوه.

لېونی لېوه

.....

بیا بل لېوه هم ورسېد.
هغوی د خپل په منځ کې په جنگ شوو.
یوه ویل چې زه یې خورم.
بل به ویل:
نه!

لېونی لېوه

.....

دا بنکار ما موندلی دی.
بیا بل لېوه لږ لږې لار او کښېناست.
لمړی لېوه کجاوې ته مخامخ کښېناست .
او بنکار په انتظار شو.
هغه انتظار کوه چې بنکار د کجاوې لاندې را و وځي او پر هغه
توپ (حمله) وکړي.
څه وخت تېر شو.
خو عجب گل د کجاوې د سوریو نه د لېوانو ننداره کوه.

لېونی لېوه

.....

څه موده نوره هم تېره شوه.
هغوی په لوبو پیل کړ.
اخوا دېخوا به یې منډي وهي.
کله به یې غېږي نیوي.
یوه بل به یې ځم لاره.
بیا هغه به یې پرېښود او خپله به یې لږ لري ته.
بیا به بېرته راته.
په غېږو به یې پیل کوه.
یوه بل به یې، ځملاوه.

لېونی لېوه

.....

لږ ځنډ وروسته بل لېوه پيدا شوه.

هغه لېونی وه.

په مندو، مندو يې ځان کجاوې ته ورساوه.

عجب گل په بېره شو.

هغه چورکې له جبه و وېسته او تېرگي يې هم خپلې مخې ته کښېښود.

ځان يې د کجاوې په منځ کې کړ.

بيا يې د کجاوې د سوريو نه د لېوانو کنټرول کاوه.

يوه بل لېوه کجاوې ته نږدې شو.

لېونې لېوه پر هغه ټوپ کړ.

لېونی لېوه

.....

هغه يې د غاړې ونيوه او پر ځمکه يې واچوه.

هغه يې ډېر خوږ کړ.

په دې وخت کې نور لېوان راټول شوو.

هغوی ټولو پر لېوني لېوه حمله وکړه او هغه لېوه يې وژغوره.

څو دځيکې لانه وې تېرې شوې، چې لېوني لېوه پر بل لېوه حمله کړه او هغه يې د توتکې ونيوه او پر ځمکه يې گذار کړ.

لېوه غوښتل چې له ځايه پاڅېږي، خو لېوني لېوه هغه ته وخت نه ورکوه او بيا به يې پرې حملې کوي.

نور لېوان ټول او هغه يې هم وژغوره.

لېونی لېوه

.....

لېوني لېوه به پر نورو لېوانو حملې كوي او هغوی به يې پر ځمکه غورځول او نه به يې پر بېنودل چې كجاوي يانې بښكار ته نږدې شي.

پوره يوه كړۍ يې پر نور لېوانو حملې كړي.

هغوی يې د كجاوي لري كړل.

هېڅ لېوه به جورت(جرات) نه كوه چې كجاوي ته نږدې شي.

بيا هغه كجاوي ته نږدې شو.

كجاوه يې تېلوهه.

عجب گل هم كجاو په لاسونو د ننه خوا نه ټينگه كړه.

لېوه د كجاوي شاوخوا تاو راتاو شو.

بوی، بوی يې پيل كړ.

لېونی لېوه

.....

کجاوه يې بيا په لاسونو و خوزوه.

کجاوه ټينگه وه.

بيا يې شا (خت) کجاوي ته و اړوه او واورې يې پر کجاوي و شپنډې.

د کجاوي سوري بند شوو.

عجب گل کجاوه و خوزوه او واورې ترې تويې شوې.

لېوه بيا شا و اړوه او واورې يې پر کجاوي و پاشې.

لېوه دا کار خو ځله وکړ او عجب گل هم واورې و ځنډې.

بيا يې خوله آسمان ته کړه.

اووو.....

بيا د کجاوي تر شاوخوا تاو شو.

د سوريو به يې خپلې پنډې د ننه کوي.

د کجاوي سوري کوشني وو.

د هغه پنډه کجاوي ته نه د ننه کېده.

بيا يې سوچ وکړ.

لر لري لار او بيا يې خوله آسمان ته ونيوه .

اووو.....

بيا د کجاوي خوا ته کېښناست او د کجاوي شاوخوا يې وکتل.

لېونی لېوه

.....

سر يې تيبټ واچو او کجاوې ته نږدې شو.
بيا يې د کجاوې خوله کومه چې د ځمکې سره وه لاس د ننه کړ.
عجب گل کجاوه تينگه کړه.
بيا لېوه لږ لري لار.
کجاوې ته يې وکتل.
د کجاوې شاوخوا تاو راتاو شو.
د کجاوې يوې خوا ته ودرېد.
سر يې تيبټ او منگلو يې پر ځمکې ښځي کړي.
د کجاوې لاندي کيندي يې پيل کړي.
د کجاوې لاندي يوه برخه يې وشکوه او لاس يې د ننه کړ ترڅو عجب
گل و نيسي او د کجاوې نه يې د باندي، بيا يې وځوري.
د لېوني لېوه پنجه (لاس) عجب گل ته نږدې شو.
عجب گل ډېر وارخطا شو.
ژر يې چورکي د هغه لېوني لېوه خوا ته ونيوه او د هغه پر لاس
(پنچې) يې گذار کړ.
هغه لږ ژوبل خو څو ځل يې لاس د ننه او عجب گل هم پر هغه
گذارونه وکړل.
د هغه لاس ويني شو.

لېونی لېوه

.....

لېونی لېوه خپل لاس ته نظر کړ.
گوري چې ژوبل شوی او ویني ترې، رواني دي.
بیا لږ لري شو.
خوله يي آسمان ته کړه.
اووووووووووووو.
بیا يي مخ پر ځنگله منډه کړه.
عجب گل يي الله تر کجاوي پرېښود.
په دې وخت کې نور لېوان پاڅېدل او هغه پسي يي منډې کړي.
د هغه د لاسه نه ویني څڅېدي.
نورو لېوانو به د هغه د لاس ویني څټي.
لېونی لېوه مخکې او نور ورپسي وو.
لږ لري يي هغه را ایسار کړ.
لېوان ترې تاو راتاو شوو.
د هرې خوا پرې حملې شوي.
هغه يي را ځملاوه.
هر یوه لېوه خوله پرې ولگوه.
هغه يي مردار او د هغه د غوښو پر خوړو يي پیل کړ.

لېونی لېوه

.....

په دې وخت کې د عجب گل ورته پام شو.

ویني چې لېوان د لېوني لېوه په غوښو خوړلو چنگاو دي.

بیا یې کچاوه لرې او شاوخوا یې وکتل.

لېوان لري بوخت (مصروفه) وو.

هغه هم کچاوه شاته واچوه او لږکي یې هم الته پرې ښودل.

دوې پښې یې خپلې او دوې نورې یې پور (قرض) کړې.

په مندو، مندو یې کلي خوا روان شو.

څو گامه چې به لاړ، بیا به یې شا ته کتل چې لېوان ورپسې دي که نه؟

لېونی لېوه

.....

له وېرې يې سا بنده، بنده کېده.
کور ته يې ځان ورساوه.
کور دروازه، تينگه وه.
دروازه يې په زوره، زوره سره و وهه.
بنځه يې حيرانه شوه چې څه خبره ده.
دروازې ته يې منده کړه.
دروازه يې خلاصه کړه.
گوري چې د دروازي تر شا (څټ) عجب گل ولاړ دی.
هغه له وېرې لړزېده.
عجب گل دروازي نه، د ننه شو.
ژر يې کجاوه تر شا خلاصه او په انگر کې يې گزار کړه.
بنځې يې و پوښتل:
خيريت دی؟
ولې دې لرگي نه دي راوړي؟
هغه و ويل:
خبرې مه کوه.
بيا په منډه خونې ته د ننه شو.

لپونی لپوه

.....

ژر پر توشکي پرېوت.

برستن يې پر سر واچوه او بنځي ته يې وويل:

ژر شه!

بله برستن پر ما هم واچوه!

بنځي يې وويل:

څه خبره ده.

هغه وويل:

لمړی برسته پر ما واچوه چې له وېرې لرزېږم.

بنځي يې بيا وويل:

څه خبره ده؟

هغه وويل:

د پوښتنو وخت نه دی.

ژر برسته واچوه چې لږ گرم شم بيا به ټوله کيسه تا ته بيان کړم.

بنځي يې ژر برسته پر هغه واچوه.

هغه ځان په برستني کې پټ کړ.

بنځه يې تناره کوټي ته لاړه او ژر يې چای دم کړ.

چای يې هغه ته راوړ او په پيالې کې يې واچوه.

لېونی لېوه

.....

څو دکیکې تېرې شوې.
د هغه ډار لري او لړزېده يې لږ شوو.
بنځي يې و ويل:
سر دې پورته او يوه گيلاس خور چای و څښه!
هغه سر له برستنې و باسه.
پياله يې په لاس کې ونيوه.
لاس يې لږ، لږ لړزېده.
بنځي يې پياله ونيوه او د هغه خولي ته يې نږدې کړه.
هغه د چای پياله وڅښه.
لړزېده يې ختم او ډار يې هم ورک شو.
لمړی يې يوه برستن لري بيا يې دوپيمه هم لري کړه.
څو دکیکې وروسته پر توشکي کښېناست.
بالښت يې شا ته کېښود.
بيا بنځي يې هغه ته بله پياله هم ډکه کړه.
عجب گل دوپيمه پياله چای و څښه.
څو د کیکې تېرې شوې.
حالت يې سم شو.

لېونی لېوه

.....

بیا بنځې ته یې و ویل:

غور شه چې پر ما نن څه پېښ شوي وو.

هغې و ویل:

اورم څه پېښه وه او څه در باندې تېر شوي دي؟

هغه تېره شوې کیسه خپلې بنځې ته بیان کړه.

بنځې یې و ویل:

زما پلار او ما په خپله، تا و ویل چې په غره کې لېوان شته.

هغوی به تا وډاري.

ته یواځې مه ځه!

هغه و ویل:

زه خو غره ته، نه تلم.

ما خو بوټي د غره په لمنې کې وهل او بیا مې کورته راوړل.

بنځې یې و ویل:

په ژمي او واورو کې لېوان مستېږي.

هغوی غرو لمنو ته راځي.

ځینې نور یې د شپې له خوا کور او کلي ته هم راځي.

پسونه او غویان ډاري.

لېونی لېوه

.....

خُیني وختونه گیدران هم څرگندېږي.

هغوی بیا چرگي او چرگان خوري.

په ژمي کې بنکار نه وي.

هغوي مجبوره کېږي چې سمې (کلي، کور) ته مخه وکړي او خلکو

ته زیان (نقصان) ورسوي.

خُیني وختونه نارینه د شپې له خوا پيږي کوي تر څو د هغوی څاروي

و نه داري.

عجب گل و ویل:

تاسو رښتیا ویل.

ما سوچ کوه چې تاسو ټوکي کوی.

ما هسي ډاروی.

په رښتیا چې په غرونو او د غرونو په لمنو کې لېوان او نور ځناور

شتون لري.

کېډای شي پرانگان او زمريان هم شتون ولري.

باید سړی خپل ځان و ساتی او غرونو ته یوازې او بې وسلې لار نه

شي.

بیا عجب گل توبه و باسه او خپلي بنځي ته یې و ویل:

بس!

نور به غره ته چی سره زر هم وگرزي لار نه شم.

پای

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

لیپونی لبوه

.....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چي قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنيک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم

لېونی لېوه

.....

- (جلد اول)
۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه گری کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې بڼونکې مینان په یوه ټولگي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او گړندۍ
کرنلاره د معمارانو او انجینرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملگري (پښتو ناول)

لېونی لېوه

.....

۶۰. د یوې میاشتي **ناوې** (پښتو ناول)
۶۱. دڅاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)
۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - **بي بي مهرو**
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. ډارونکی سپلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانیو جوماتونو **توپیر** د نن سره
۶۹. د مور **وژونکی (قاتل)**، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونی **ملا** (پښتو ناول)
۷۳. **خوان شهید** (پښتو ناول)
۷۴. **توده برستن** (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند **خوړې** او **ترڅي** (پښتو ناول)
۷۸. الماء [دیارس کلنه فلسطینی انجلی تر نړېدلې ودانۍ (پښتو ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاریگر (پښتو ناول)
۸۲. د خاورو لاندې ښار (د عینک مسو کان ته څېرمه)
۸۳. شهرې زیر خاک (نزدیک معدن مس عینک)

لېونی لېوه

.....

ساختمان های کانتینری	.۸۴
کانتینري ودانی	.۸۵
Architecture of Buddhist temple in Kabul city	.۸۶
بنکلي هوسی (پښتو کیسه)	.۸۷
خره بیزو (پښتو کیسه)	.۸۸
سور تنور (پښتو ناول)	.۸۹
سپین کارغه (پښتو داستان)	.۹۰
لېونی لېوه (پښتو داستان)	.۹۱

لیپونی لبوه

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. هنر خطاطی و میناتورۍ در مراد خانی
۲. هنر کلالی در مرادخانی
۳. بندي مرغه
۴. بي وخته باران
۵. د ژوند پای

لېونی لېوه

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Crazy wolf

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: August – September /2027

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**